

عنوان مقاله:

جلوه های پایداری در شعر ابوالقاسم شابی

محل انتشار:

مجله ادبیات پایداری، دوره 2، شماره 3 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسنده:

عبدالعلی آل بویه لنگرودی - استادیار دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره) قزوین

خلاصه مقاله:

ابوالقاسم شابی، شاعر انقلابی و دردمند تونسی، از پیشگامان شعر معاصر عربی به شمار می‌رود. وی با احساس غنی شاعرانه و قدرت بیان خود توانست مفاهیم والا و مضامین ژرف و جاودانه انسانی را در شعر خویش بیافریند. شعرهای او نمونه والائی از ادبیات پایداری است، زیرا او بیشتر از آن که نگران سرنوشت آینده خویش باشد، قلبش برای آینده ملت و مردم کشورش می‌تپد، او می‌خواهد بر ستمگران بشورد و قلم تنها سلاحی است که در دست دارد، لذا خواسته‌های درونی خود را با زبان شعر بیان می‌دارد. شعره «ارادة الحياة» او که یکی از بهترین نمونه‌های شعر پایداری است، شهرت جهانی یافته و الهام‌بخش ملت‌های مستضعف و ستم کشیده در جهان است. زندگی در شعر او به معنای آگاهی و بیداری اندیشه و حرکت به سمت اصلاح همه‌جانبه است. از این جهت همگانی را به مبارزه و پایداری در برابر ظلم و حاکم و امید به آینده فرامی‌خواند و دشمنان را از شکست و دوستان را از غفلت هشدار می‌دهد. دارا بودن روحیه سرکشی و آزادی، شوق به زندگی و بیزاری از مرگ، ستایش آزادی و آزادی، شناساندن چهره ظالم و بیان بیدادگری‌های او، حمایت از جنبش‌های اصلاح‌گرایانه مردمی، امید به آینده ای درخشان، از مهمترین جلوه‌های پایداری در شعر شابی است.

کلمات کلیدی:

شعر معاصر، ابوالقاسم شابی، پایداری، زندگی، آزادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1134108>

